

Sygn. akt I C 1862/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 grudnia 2015r.

Sąd Rejonowy w Słupsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący: SSR Barbara Nowicka

Protokolant: st. sekr. sądowy E. B.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 grudnia 2015 r. w S. sprawy

z powództwa **A. B.**

przeciwko **P4 Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.**

o zapłatę kwoty 128,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami

I. zasądza od pozwanego (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz powoda A. B. odsetki ustawowe obliczane od kwoty 128,00 zł (sto dwadzieścia osiem złotych i 00/100) od dnia 05.05.2015 r. do dnia 12.11.2015 r.;

II. umarza postępowanie co do kwoty 128,00 zł (sto dwadzieścia osiem złotych i 00/100);

III. zasądza od pozwanego (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz powoda A. B. kwotę 107,00 zł (sto siedem złotych i 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 1862/15

UZASADNIENIE

Powód A. B. wniósł o zasądzenie od **pozwaney (...) z ograniczoną odpowiedzialnością w W.** kwoty 128,- zł z odsetkami ustawowymi od dnia 05.05.2015r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż pozwana w dniu 03.03.2015 roku wystawiła fakturę VAT na kwotę 128,- zł. Powód regulując tę należność dokonał omyłkowej wpłaty na rachunek bankowy pozwanej, który przypisany jest do ojca powoda W. B.. Wpłata nie została przez pozwaną uznana i powód w dniu 04.04.2015r. ponownie dokonał zapłaty na poczet tej samej faktury, tym razem na rachunek przypisany powodowi. Pismem z 24.04.2015 roku powód wezwał pozwaną do zwrotu kwoty 128,- zł w terminie 3 dni od daty otrzymania wezwania. Pozwana – otrzymując wezwanie dnia 30.04.2015r. – odmówiła zapłaty z uwagi na niewystarczającą ilość informacji.

(...) z ograniczoną odpowiedzialnością w W. w odpowiedzi na pozew uznała powództwo co do żądania zapłaty kwoty 128,- zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 05.05.2015r. do dnia zapłaty.

Wniosła nadto o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych na zasadzie art. 101 kpc.

Pozwana zarzuciła, iż podjęła sześć prób kontaktu telefonicznego z powodem, jednak bezskutecznie. Wobec powyższego pismem z dnia 02.05.2015r. poinformowała powoda o konieczności weryfikacji jego danych wskazując, że warunkiem zrealizowania dyspozycji jest spełnienie warunków uwierzytelnienia nadawcy wiadomości. Gdyby powód lub jego pełnomocnik przedstawili dane niezbędne do weryfikacji powoda, kwota nadpłaty zostałaaby niezwłocznie zwrócona.

W piśmie z dnia 27.11.2015r. powód cofnął powództwo w zakresie należności głównej w kwocie 128,- zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, wnosząc o zasądzenie od pozwanej odsetek ustawowych od kwoty 128,- zł liczonych od dnia 05.05.2015r. do dnia 12.11.2015r. oraz zasądzenie kosztów postępowania na rzecz powoda według norm przepisanych. Powód wskazał, iż po wytoczeniu powództwa, w dniu 12.11.2015r. pozwana dokonała na jego rzecz zapłaty należności głównej dochodzonej w postępowaniu, w związku z czym winna być obciążona kosztami procesu jako strona przegrywająca sprawę. Argumentował, że w toku procesu pozwana nie weszła w posiadanie żadnych dodatkowych informacji, które jej zdaniem były niezbędne, a mimo to dokonała przelewu należności.

Na rozprawie w dniu 16 grudnia 2015 r. powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie, zaprzeczając, by pozwana próbowała kontaktować się telefonicznie z powodem i wskazując, że żadnych innych danych po wystosowaniu pisma z 24.04.2015r. powód nie przedstawił stronie pozwanej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

A. B. i (...) z o.o. w W. zawarli umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w ramach której pozwana w dniu 03.03.2015r. wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 128,-zł. A. B. - regulując tę należność - dokonał omyłkowej wpłaty na rachunek bankowy pozwanej, który przypisany jest do ojca powoda W. B.. Wpłata nie została przez pozwaną uznana i powód w dniu 04.04.2015r. ponownie dokonał zapłaty na poczet tej samej faktury, tym razem na rachunek przypisany powodowi. Pismem z 24.04.2015 roku powód wezwał pozwaną do zwrotu kwoty 128,- zł w terminie 3 dni od daty otrzymania wezwania. Pozwana – otrzymując wezwanie dnia 30.04.2015r. – wskazała w piśmie z dnia 02.05.2015r. na niemożność rozpatrzenia zgłoszenia z uwagi na niewystarczającą ilość informacji i wezwała do wskazania dodatkowych danych. (**bezsporne**), **nadto:**

dowód: faktura VAT /k. 9 akt/, potwierdzenia przelewu /k. 11-12 akt/, pismo z 24.04.2015r. /k. 13 akt/, pismo pozwanej z 02.05.2015r. /k. 16-17 akt/.

W dniu 12.11.2015r. P4 Sp. z o.o. w W. uiściła powodowi kwotę 128,- zł z tytułu zwrotu pieniężnego dla abonenta (**bezsporne**), **nadto:**

dowód: potwierdzenie przelewu /k. 65 akt/.

Sąd zważył, co następuje:

W piśmie z dnia 27.11.2015r., powód cofnął pozew co do kwoty należności głównej w wysokości 128,- zł wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, w związku z dokonaniem zapłaty przez pozwaną tej kwoty dnia 12.11.2015r.

Stosownie do treści art. 203 § 1 kpc pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku.

Wobec uznania powyższej czynności za skuteczną w rozumieniu art. 355 § 1 kpc, Sąd orzekł jak w pkt II sentencji.

Powództwo w pozostałym zakresie, tj. co do odsetek ustawowych – jako uznane w całości przez pozwaną – podlegało uwzględnieniu.

Sąd zważył, iż zgodnie z art. 213 § 2 kpc sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa.

W niniejszej sprawie brak było podstaw dla stwierdzenia, iżby uznanie powództwa przez pozwanego godziło w jakikolwiek przepis prawa, zmierzało do jego obejścia, czy byłoby sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Względ na powyższe przesądzał o rozstrzygnięciu jak w pkt I sentencji wyroku, któremu na podstawie art. 333 § 1 pkt 2 kpc nadano z urzędu rygor natychmiastowej wykonalności jak w pkt IV wyroku.

Analizując wniosek pozwanej w zakresie rozstrzygnięcia co do kosztów procesu Sąd zważył, iż strona pozwana uznała w niniejszej sprawie przy pierwszej czynności procesowej powództwo w całości.

Zgodnie z treścią art. 101 kpc zwrot kosztów należy się pozwanemu pomimo uwzględnienia powództwa, jeżeli nie dał powodu do wytoczenia sprawy i uznał przy pierwszej czynności procesowej żądanie pozwu.

Zacytowany przepis przewiduje wyjątek od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Pozwanemu pomimo uwzględnienia powództwa należy się zwrot kosztów procesu, jeżeli: a) nie dał powodu do wytoczenia powództwa i b) przy pierwszej czynności procesowej uznał żądanie pozwu. Obie te przesłanki muszą być spełnione kumulatywnie. Reguła wyrażona w art. 101 zaliczana jest tradycyjnie do zasady zawinienia. Pozbawia ona powoda, który wygrał proces wytoczony zbędnie czy też tylko dla szykany, prawa do zwrotu kosztów. W ten sposób strona pozwana chroniona jest przed nielojalnym zachowaniem wierzyciela.

Sprzeciwiając się zastosowaniu omawianej regulacji w niniejszym postępowaniu powód zaprzeczył, by pozwana podejmowała telefoniczne próby kontaktu z powodem celem uzyskania dodatkowych danych, niezbędnych do zwrotu kwoty żądanej w piśmie z dnia 24.04.2015r. Wskazał nadto, że dokonanie w dniu 12.11.2015r. zapłaty przez pozwaną, po wytoczeniu powództwa z dnia 24.08.2015r., nastąpiło mimo, że powód nie wskazał pozwanej żadnych innych danych, aniżeli te, którymi dysponowała w dacie otrzymania przesądowego wezwania do zapłaty z dnia 24.04.2015r. Argumentował, że brak dodatkowych danych nie stanowił przeszkody w dokonaniu zwrotu nienależnej kwoty po wytoczeniu powództwa.

Do zarzutów powoda w tym zakresie pozwana nie ustosunkowała się, nie przedstawiając – wbrew regule wynikającej z art. 6 kc – żadnych dowodów dla wykazania, iż dokonanie zapłaty w dniu 12.11.2015r. było możliwym wskutek podania przez powoda dodatkowych informacji, których brak uniemożliwiał pozwanej świadczenie przed wytoczeniem powództwa.

Względ na powyższe prowadził do powzięcia przekonania, iż strona pozwana nie wykazała przesłanki, iżby nie dała powodu do wytoczenia powództwa.

O kosztach postępowania jak w pkt III sentencji orzeczono zatem na podstawie art. 98 kpc, art. w związku z art. 108 § 1 kpc, w zw. z § 6 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1349).

Sąd zważył, że zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie i doktrynie stanowiskiem za stronę przegrywającą sprawę należy uznać także pozwanego, który w toku procesu spełnił dochodzone od niego świadczenie, czym zaspokoił roszczenie powoda wymagalne w chwili wytoczenia powództwa (por. orz. SN z 21.07.1951r., C 593/51, OSN 1952, nr 2, poz. 49 oraz postanowienie SN z 6.11.1984r., IV CZ 196/84, nie publ.). Skoro zatem uregulowanie zaległości nastąpiło po wszczęciu postępowania należało uznać, że spór – mimo cofnięcia pozwu – został wygrany w całości przez powoda, a pozwany winien zwrócić mu koszty procesu, na które składała się opłata od pozwu 30,- zł, koszty zastępstwa prawnego 60,- zł oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,- zł.

Sygn. akt I C 1862/15